

Tidens fylde I

Vor tid er på mange måder forskellig fra alle andre tidsaldre. Blandt andet er de tekniske hjælpemidler, som vi bruger til at lette eller forpæste hverdagen med, stort set opfundet og udviklet indenfor de sidste 200 år.

Denne udvikling skyldes mange forhold, men to ting har haft afgørende indflydelse: Den videnskabelige udvikling og den kulturelle eller åndelige udvikling, der igen er påvirket af og til dels er et resultat af videnskaben.

Isaac Newton var den første, der i 1685 erkendte sammenhængen mellem kraft, masse og acceleration og udtrykte det i sin anden lov, der siger, at kraft er lig masse gange acceleration. På det grundlag hvilede stort set al naturvidenskab frem til 1905, hvor Albert Einstein fremsatte sin specielle relativitetsteori, der indeholder en sammenhæng mellem energi, masse og lysets hastighed udtrykt i ligningen

$E = m \times c^2$, der udtrykker, at energi er lig masse gange lysets hastighed i anden potens. Begge ligninger viser overordnet, at kraft og energi er uløseligt forbundet med masse og tid.

Einsteins teorier har de sidste hundrede år påvirket den videnskabelige udvikling og har været med til at befæste videnskabens position som en Gud, hvem alle bøjer sig for. Einsteins specielle relativitetsteori er så speciel, at kun de færreste forstår den. Men netop derved tilføjer Einsteins teorier det hemmelighedsfulde til videnskaben, som en gud må være omgærdet af, for at kunne aftvinge de tilbedende respektfuld underkastelse.

Den energi og de kræfter, der opretholder den synlige verden, er bundet til tiden, der på sin side er en relativ størrelse, som vi har meget svært ved at forstå eller forholde os til. Som grundlag for vor tidsangivelse anvender vi den tid, som det tager jorden at bevæge sig præcist én gang rundt om solen (ét år). Men tiden er relativ i mere end en forstand. For det første er der en usikkerhed på målingen af årets længde, og for det andet er denne måling ikke konstant, fordi solen og de tilhørende planeter bevæger sig i forhold til de øvrige himmellegemer, der således indbyrdes påvirker hinandens hastighed over tid. For at komme ud over denne "unøjagtighed", har man valgt en anden teknisk beskrivelse af tiden, men grundlæggende er tiden bestemt relativ, og bortset fra at tælle er enhver naturvidenskabelig måling direkte eller indirekte relateret til tiden, hvorfor alle videnskabelige målinger er relative.

Her i verden – i tiden, gælder fysikkens love eller naturlovene. Én af de love kaldes termodynamikkens anden hovedsætning, der siger, at enhver form for energi altid bevæger sig fra et højere til et lavere niveau.

Det har flere konsekvenser.

For det første: Verden må energimæssigt være skabt på et "højt" niveau, hvorfra det lige siden har bevæget sig ned på et lavere niveau. Det høje niveau blev til ved skabelse, der fandt sted ved tidens begyndelse for en begrænset tid siden.

Det kan nemlig ikke have været for uendelig lang tid siden (en evighed), for i så fald måtte niveauet dengang have været uendeligt højt. Derfor bevidner termodynamikkens anden hovedsætning, at skabelsen har fundet sted på et bestemt tidspunkt i forhold til nu.

De, som tror på udviklingslæren, har erkendt dette problem, og har derfor opfundet det store "bang", som de kalder begyndelsen. Men denne teori giver ikke svar på de mest grundlæggende spørgsmål: Hvorfra kommer alle ting ud af intet, og hvem har løftet al energi op på så højt et niveau, at det lige siden har kunnet bevæge sig mod et stadig lavere niveau?

For det andet: Den nuværende udvikling kan ikke fortsætte i al evighed. Energien i verden kan logisk set ikke i uendelighed bevæge sig mod et stadigt lavere niveau. Konsekvensen heraf bliver, at som det skabte opstod ved tidens begyndelse, så skal det skabte også ophøre med at eksistere på et ganske bestemt tidspunkt, der fastsættes af skaberen alene. Den skabte verden (massen eller de synlige ting) har således både en begyndelse og en afslutning, der hænger nøje sammen med tidens begyndelse og afslutning.

Men når masse og tid i denne verden hører uløseligt sammen, er spørgsmålet om der så også er masse i evigheden? Svaret er ifølge Bibelen et ja, men den er grundlæggende af en anden natur end den, vi kender, fordi tiden ikke eksisterer i evigheden. Herom skriver Paulus: "Der er himmelske legemer, og der er jordiske legemer; men de himmelskes glans er af én art, de jordiske af en anden." Læs hellere selv hele kapitlet for at få indblik i Guds udsagn i forbindelse med de dødes opstandelse og overgangen fra tid til evighed. 1.Kor.15.

* * *

Som skitseret ovenfor, er Guds vidnesbyrd om sig selv og om tiden og evigheden afspejlet i de basale naturlove, der er grundlaget for al naturvidenskab.¹

Hvorfor har Gud på den måde åbenbaret sig i naturlovene?

For at menneskene skulle søge Gud og tjene ham, og for at videnskaben i erkendelsen af Gud skulle bygge på sandheden og tjene sandheden. Men det er gået lige modsat. Mennesket hovmodede sig over sin egen erkendelse og satte videnskaben i Guds sted. Videnskaben blev anbragt på Guds trone og har påtaget sig at forvalte al sandhed i Guds sted, idet videnskaben blev udråbt til at være sandhed i alle forhold og dernæst påtvang alle at underkaste sig den videnskabelige sandhed. Det er den virkelighed, vi befinder os i, og derved er vor tid grundlæggende forskellig fra alle andre tidsaldre. Den er kendetegnet - ikke alene ved gudløshed - men ved menneskets totale oprør mod Gud og i en sådan grad, at selv kristenheden tager del i oprøret.

Guds ord har en ganske nøje beskrivelse af vor situation: "Det, man kan vide om Gud, ligger nemlig åbent for dem; Gud har jo åbenbaret det for dem. For hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses

¹ Det er næppe tilfældigt, at der synes at være en analogi mellem Newtons og Einsteins ligninger og så Gud, der på den ene side er al kraft og energis ophav og som på den anden side åbenbarer sig i tiden gennem det skabte (massen).

siden verdens skabelse og kendes på hans gerninger.” (sådan som de er afspejlet i Newtons og Einsteins love.) Og så føjer Paulus til: “De er altså uden undskyldning. For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte. De hævdede at være vise, men blev tåber” (Rom. 1:19-23). Udsagnet behøver næppe udlægning. Til gengæld bør Guds mening om denne adfærd medtages for helhedens skyld: “Guds vrede åbenbares fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden ved uretfærdighed.” (Rom. 1:18) At undertrykke sandheden ved at gøre Gud til en løgner, ved at ophøje sig selv til Gud og indtage Guds plads som sandhedens forvalter, vogter og dommer, er at udfordre Guds hellighed.

* * *

Middelalderen, der sluttede med renæssancen, er overordnet kendetegnet ved, at man var mere eller mindre forankret i en gudstro, fordi man ikke havde nogen anden forklaring på alle tings opståen, end at de var skabt af Gud. Og når Gud således eksisterede, var han følgelig også den, som hvert menneske måtte stå til regnskab for både her i tiden og i evigheden.

Der var i den sidste del af denne periode flere fritænkere, der tillod sig kætterske tanker, men i deres egen tid vandt deres tanker aldrig stor udbredelse, fordi troen på den skabende Gud stod i vejen og måtte fjernes, før den nyere tids oprør mod Gud kunne udfolde sig frit. Men disse fritænkere var med til at bane vejen for den gudsfjendske tidsalder, der tog sin åbenbare begyndelse i midten af 1800-tallet og som førte til Anti-Gud, Anti-Rige og Anti-Ånd, der skal bane vejen for Anti-Krist.

Anti-Gud:

Det begyndte, da Charles Darwin i 1859 udgav ”Arternes oprindelse”,² hvori han fremsætter den teori, at alt levende udvikler sig ved tilpasning (overlevelse af den bedst egnede). Som konsekvens af denne teori er mennesket ikke skabt i Guds billede, men er resultatet af uendelig mange års udvikling fra det mest simple liv til at være det højst udviklede af alle dyr med bl.a. aberne som stamfædre.

Charles Darwins udviklingslære faldt som regn på udtørret jord. Ikke fordi teorien var hverken genial eller var videnskabelig underbygget, men den havde i sig den logiske konsekvens, at hvis alt levende skyldes udvikling, så kan skabelsen ikke have fundet sted. Og hvis skabelsen ikke har fundet sted, så er Gud enten en løgner, eller også eksisterer han ikke, og så behøver man ikke tage ham alvorligt. Dermed begyndte det åbenlyse oprør mod Gud og med det en ny og gudsfjendsk tidsalder. Man erklærede Gud for død og udråbte videnskaben til Guds efterfølger. Det skete selvfølgelig ikke åbenlyst. I så fald kunne nogen fatte mistanke til troværdigheden. Nej, det skete som en glidende proces, for Guds modstander – Djævelen er en dygtig taktiker, der gerne forklæder sig som en lysets engel.

Men man forkastede sandheden for at dyrke løgneren. Og til trods for at udviklingslæren er et falsum, så doseres og forkyndes den uden ophør som sandhed i alle medier og i stort set i alle TV-udsendelser, der handler om natur eller videnskab.

² Original titel: The Origin of Species by Means of natural Selection.

Det skyldes, at troen på udviklingslæren er fundamental for Satans forførelse af menneskeslægten i de sidste dage, og hvis man erkender, at udviklingslæren er løgn, så er man samtidig nødt til at erkende, at Gud både er skaber af alt liv, og at Gud er dommeren, for hvem alle skal aflægge regnskab. Og mennesket vil hverken være skyldigt eller stå til regnskab. Højden af menneskelig visdom er altså at påstå, at Gud er død og at tro, at han er det.

Det er næppe sandsynligt, at Darwin havde forestillet sig, hvilken åndelig dimension hans udviklingslære skulle få. Ikke desto mindre blev det begyndelsen til Anti-Gud.

Anti-Rige

I året 1859 udkom en anden bog, der har været med til at cementere vor tidsalder som gudsfjendsk. Karl Marx udgav værket "Til kritikken af den politiske økonomi",³ der i 1867 efterfulgtes af det mere kendte "Das Kapital". Udgangspunktet for værkerne var en klar erkendelse af, at magthaverne, dvs. kapitalejerne udnyttede lønarbejderne og bandt dem til et socialt nedværdigende liv. Hans erkendelse var rigtig, men hans konklusion var fatal: Han gav Gud skylden. Og hans løsning var, at skabe paradiset på jord gennem socialisme. Han flyttede troen på Gud over på mennesket. Og ligesom i tilfældet med Darwin, blev hans oprør mod Gud styret af frygten for den evige skyld og af hadet til Gud og Guds vidnesbyrd om en evig frelse og en evig fortabelse. Derfor forkyndte han, at troen på Gud er menneskets ulykke, og at mennesket i bund og grund er godt, hvis det blot gives de rigtige betingelser, og at det under disse betingelser kan skabe det ideelle samfund på jord. Hans påstand er, at den menneskelige fornuft og videnskaben ville føre mennesket til sejr.

Og hvilken sejr. Siden 1917 har denne lære været praktiseret i bl.a. Sovjet og senere i Kina, hvor resultatet har været blandt de største menneskelige og miljømæssige ulykker, der endnu er set. Og det til trods, er der fortsat en indædt tro på, at socialismens grundprincipper er rigtige og gode. Man nægter at give Gud ret, når han siger, at mennesket grundlæggende er ondt. På trods af socialismens uhyrlige resultater, arbejdes der uden ophør på at opbygge et forenet Europa baseret på en kombination af socialisme, mammon og det gode i mennesket. Vi opbygger et system, der grundlæggende ikke er forskelligt fra socialismen i de kommunistiske lande, for ligesom i Sovjet beherskes vi af en stor grå magt, som alle må underkaste sig; en magt, som har alle, men som ingen har.⁴ Vi lever i et samfund, der har valgt at dyrke materialismen og mennesket i stedet for Gud. Og derfor lever vi vort liv i løgn, og for de flestes vedkommende uden at vide det.

Karl Marx vidste det næppe selv, men som fjende af Gud var han med til at synliggøre Anti-Riget.

Anti-Ånd

Samtidig med Darwin og Marx finder vi i Tyskland Gustav Teodor Fechner, der af mange anses for grundlæggeren af den moderne psykoanalyse. Han udgav i 1860 "Elemente der Psychophysik", der vakte umiddelbar opmærksomhed og som

³ Original titel: Zur Kritik der politische Ökonomie.

⁴ Frit citeret efter Václav Havel

sammen med Darwins arbejder blev væsentlige grundelementer i Sigmund Freuds senere arbejde med psykoanalysen.

Gennem hele livet søgte Fechner svar på det overordnede spørgsmål om forholdet mellem ånd og materie, men han gjorde det som ateist og gudsfornægter. Han fandt ikke noget svar, men andre efter ham fortsatte med at grave i menneskesjælen for at finde svar på årsager og virkninger i den menneskelige psyke. Den mest kendte er Sigmund Freud, der har haft næsten forløsende (læs: forførende) indflydelse på den åndelige og kulturelle udvikling i vor gudsfjendske tidsalder.

De psykologiske studier havde og har det mål at afdække den menneskelige psyke gennem studiet af mennesket. Det forstås næsten selvfølgelig, at det kun kan lykkes til en vis grad, for metoden er indkroget i sig selv og kan derfor ikke føre til fulgyldige resultater. Man ikke blot udelukker, men fornægter det væsentligste, nemlig at Gud er Ånd, og at samme Gud siger, at mennesket er ondt. Derfor ender alle menneskelige psykoanalyser ved tre grundlæggende problemer, som det ikke kan løse, selv om årsagen er i mennesket. De tre elementer er synd, skyld og had.

Når psykoanalysen alligevel synes at virke så forløsende på kultur og åndsliv, skyldes det et satanisk blændværk. Man vender tingene på hovedet, idet man løser de uløste problemer ved at give Gud (eller religionen) skylden for dem: Det er Gud, der har opfundet synden og dermed skylden og hadet. Det er Gud som ånd, man bekæmper, og derfor er verdslig åndsfrihed at gøre sig fri af Guds ånd - fri til at dyrke skabningen frem for skaberen. Kan det undre, at Freud dyrkede seksualiteten og de seksuelle drifter? Og kan det undre, at han sendte Italiens fascistiske diktator Benito Mussolini en bog med dedikationen: "Fra en gammel mand, der i herskeren hylder kulturhelten?"

Blinde vejledere for blinde, siger Gud Herren om dem, der fornægter Helligånden, og som i stedet hylder Anti-ånden.

Sammenfattende er vor tidsalder gudsfjendsk og kendetegnet ved:

1. Anti-Gud: At mennesket fornægter Gud som skaber og har erstattet troen på Gud med troen på videnskaben, der har sat sig på Sandhedens trone og domstol.
2. Anti-Rige: At mennesket fornægter Guds frelsesplan ved omvendelse og tro for i stedet at skabe paradys på jord ved tro på det gode i mennesket og gennem dyrkelse af materialismen.
3. Anti-Ånd: At mennesket fornægter Guds Ånds vidnesbyrd om synd, dom og retfærdighed, og i stedet dyrker og tilbeder skabningen og dets lyster i stedet for at tilbede Skaberen i Ånd og Sandhed.
4. Nu venter vi på Anti-Krist: *"Og han skal komme i Satans kraft med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortæbes, fordi de ikke tog imod sandheden til kærligheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løggen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden."* 2.Tess.2:9-12.

I forbindelse hermed skriver Paulus (vers 7): *Thi lovløshedens hemmelighed er allerede i virksomhed, kun må den, som nu holder igen, først fjernes."* Den eller

det, der skal fjernes, er troen på, at Gud er alle tings skaber. Det har Satan nu arbejdet målrettet på i 150 år, og det synes i høj grad at være lykkedes.

* * *

Udviklingen i Danmark:

Første halvdel af 1800-tallet var som tidligere nævnt kendetegnet ved, at man i almindelighed fastholdt troen på Gud som skaber og verdens Herre. I Danmark var det også perioden med store nationale tab, statsbankerot og tabet af samhørigheden med Norge. Alle disse forhold var med til at skabe en bred folkelig åndelig bevidsthed, der førte til landets første grundlov, og som gav næring til et blomstrende kulturliv, ikke mindst i digtekunsten. I begyndelsen var der i det ydre kun ringe skel mellem det folkelige og kristelige, ikke mindst fordi troen på Gud, var fælles for langt de fleste. Digttere som B. S. Ingemann og N. F. S. Grundtvig var på én gang både folkelige og dybt forankrede i kristendommen. Men til trods for det fælles "livsgrundlag" og den fælles vækkelse er der allerede i begyndelsen af 1800-tallet omrids af en udvikling, der peger frem mod et skift eller en konfrontation.

På den ene side går der hen over Danmark en pietistisk vækkelse ved forkyndelse af evangeliet til omvendelse og personlig tro på Jesus Kristus. Denne vækkelse bliver stadig stærkere hen over perioden. På den anden side er der en udvikling i litteraturen, der i begyndelsen af perioden er kendetegnet ved en bred og svulmende beskrivelse af hele det nordiske folk, mens beskrivelsen frem mod midten af 1800-tallet snævres ind, så den fra det nordiske via det nationale og videre over den enkelte mennesketype når frem til at beskrive eller karikere en enkelt person. Sådan var situationen i midten af 1800-tallet, og hvis udviklingen skulle føre videre, måtte det nødvendigvis blive et valg mellem tilbedelse af enten Menneskesønnen eller af mennesket selv. Og dette valg førte til en polarisering af ånds- og kulturlivet. Fra at have haft en enhedskultur, hvor der var en samhørighed mellem det folkelige og det kristelige, blev der nu skabt en kløft mellem på den ene side det kirkeligt missionske og på den anden side verdsligheden.

Valget mellem tilbedelsen af Menneskesønnen eller mennesket førte hos de kristne til en bevidstgørelse af Guds søn - Jesus - som Herre og Frelser, og denne bevidstgørelse førte dels til en udskillelse fra det brede folkelige (fra almen religiøsitet til personlig tro) og dels til dannelse af mange missionsforeninger heriblandt Indre Mission i 1861 og Luthersk Missionsforening i 1867. Disse foreninger m.fl. har siden haft stor indflydelse på udviklingen i Danmark, men deres betydning har været aftagende i takt med deres verdsliggørelse og krav på eller ønske om accept fra den verdslige del af samfundet.

Udviklingen førte til at mennesker bevidst måtte vælge enten mellem mennesket eller menneskesønnen. De, der valgte at modtage troen på menneskesønnen, blev personligt kristne. Til gengæld var der næppe ret mange af den øvrige befolkning, der var bevidste om, at de ved ikke at vælge, alligevel blev ført over i tilbedelsen af mennesket, og det, som mennesket gennem videnskaben formåede at skabe.

Denne tro på og tilbedelse af mennesket fik i Danmark navn af naturalisme, og det fik sit gennembrud i 1871 ved Georg Brandes, der i en række forelæsninger på Københavns universitet hyldede den frie tanke og forkyndte frisindets kamp mod reaktion og tradition. Georg Brandes og hans tilhængere medvirkede bevidst eller ubevidst til, at videnskaben også i Danmark blev sat i Guds sted, og de åbnede samtidig for en åndskamp, der stadig pågår mellem på den ene side de "missionske" og på den anden side de "verdslige". Stillingen i den kamp ser i øjeblikket ud, som om mange missionske har overgivet sig for i stedet at søge verdens anerkendelse.

Den globale og bevidst Guds-fjendtlige tidsalder, tog sin begyndelse i midten af 1800-tallet, og det er den tidsalder, vi lever i. Det er den periode, som Bibelen kalder de sidste dage – altså tiden umiddelbart før Jesus kommer igen i kraft og megen herlighed. "Se i skyen kommer han, og alles øjne skal se ham, også deres, som har gennemstunget ham, og alle jordens stammer skal jamre ved hans komme. Ja, amen." Åb.1:7.